

Jeg finder derfor ikke, at der er behov for at ændre lovgivningen som foreslået, og kan ikke anbefale forslaget.

Dorte Bennedsen (S):

Transplantation af organer er et område, hvor udviklingen er gået utrolig stærkt de sidste 10-15 år, og resultaterne bliver stadig bedre og bedre. Alt andet lige betyder det, at behovet for organer til transplantation stiger, og i dag må vi desværre konstatere, at det er så stort, at der ikke er tilstrækkeligt med organer til at dække det.

Jeg tror, at enhver, der har beskæftiget sig med det her område, bliver optaget af, hvorledes der kan sikres flere organer til transplantation. Og problemet har i øvrigt ved flere lejligheder været genstand for debat både her i salen og i Sundhedsudvalget.

Det foreliggende forslag har vel også – tror jeg – ønsket om flere organer som en eller anden form for baggrund, men peger jo altså til lige på, at det ikke er rimeligt, at pårørende kan omgøre en beslutning i de tilfælde, hvor den afdøde har tilmeldt sig donorregistret.

Det er et synspunkt, som mange af os kan dele. Nu forholder det sig jo altså heller ikke helt sådan, at lovgivningen giver de pårørende en vetoret. Derimod siges det i bemærkningerne til det oprindelige lovforslag, at man som hidtil vil undlade donation i de tilfælde, hvor de pårørende modsætter sig det. Det er altså med andre ord en holdning, en beslutning, som myndighederne har påtaget sig ud fra en række etiske overvejelser, ikke en ret, de pårørende har.

De oplysninger, Sundhedsstyrelsen har kunnet give, tyder imidlertid på, at det er – og undskyld mig, misforstå ikke udtrykket – et ret teoretisk problem, da der er tale om meget, meget få tilfælde, hvor pårørende rent faktisk har modsat sig afdødes ønske.

I Sverige har man en lovbestemmelse om, at pårørende ikke kan modsætte sig donation, hvis afdøde har sagt ja. Altså en lovbestemmelse som den, forslagsstillerne ønsker i Danmark. Men ser man på den svenske praksis, ligger den reelt meget parallelt til de regler, vi følger, idet man normalt ikke vil foretage donation, hvis de pårørende er imod.

Og ved nærmere eftertanke er der vel egentlig gode etiske grunde til, at man i Danmark og Sverige uanset forskellen i lovgivningen har udviklet samme praksis. Ikke alene af hensyn til

pårørende, men da ikke mindst af hensyn til hospitalspersonalet, forekommer det ikke rimeligt at pålægge læger og sygeplejersker, at de mod de pårørendes vilje skal fjerne den organ-donerende person på et tidspunkt, hvor de pårørende ikke opfatter den pågældende person som endelig død.

Da en lovændring, som den forslagsstillerne ønsker sig, ikke vil – og jeg tror faktisk heller ikke forslagsstillerne mener at det bør – føre til ændringer i de meget få tilfælde, hvor der protesteres, selv om donor er tilmeldt donorregistret, så er der vel heller ikke grund til, at vi skal bruge vores kræfter på at ændre loven. Alt tyder på, at der er en gennemgående accept af, at afdødes ønske, når det er udtrykt gennem en tilmelding til donorregistret, bliver accepteret.

Derfor synes jeg, at det egentlig er væsentligt mere interessant, hvis jeg må bruge det udtryk, at vi i stedet for bruger vores kræfter på at drøfte, hvordan vi får langt, langt flere end de 3 pct., som er tilfældet dag, til at tage positiv stilling til donation, for derved og kun derved kan vi afhjælpe det, som jeg tror, vi alle sammen er enige om er det egentlige og væsentlige problem, nemlig: Hvordan får vi flere organer til transplantation?

Med disse ord vil jeg sige, at jeg har megen sympati for forslaget, men jeg synes ikke, at det er dér, vi skal lægge kræfterne, for det er et lidt teoretisk problem. Men jeg og Socialdemokratiet vil meget gerne indgå i en debat om, hvordan vi løser det egentlige problem med at skaffe organer og få befolkningen til at forstå, at det at donere organer er en god og rigtig og fornuftig ting.

Tom Beck (KF):

Det Konservative Folkeparti betragter spørgsmålet om organdonationen, som jo egentlig er spørgsmålet om egen og pårørendes ret og råden over det døde legeme, som et meget væsentligt etisk spørgsmål, som det bør være den enkeltes ret at afgøre.

På den baggrund er gruppens medlemmer frit stillede til at tage stilling til nærværende forslag og kommende lovforslag. Det er jo en kendsgerning, at folk vurderer og vægter hensynet til den afdødes beslutning om at donere organer på den ene side og hensynet til egen holdning til spørgsmålet på den anden side.

Sundhedsministeren, som jeg var enig med et langt stykke hen ad vejen, beskæftigede sig med konsekvenserne af varetøret og anførte, at